

det ærede Thing i denne Henseende at vedtage denne Gang det Samme, som tidligere. Vi troe som Grund herfor at kunne anføre, at vi ingenlunde kunne anerkjende, at Stamstutteriet har noget andet Formaal end at frembringe Hefte, som igjennem Landsstutteriet kunne virke til Gavn for Hefteavlens Forbedring i hele Landet; men er dette det eneste sande Formaal, saa vil jeg tillade mig at henstille til det ærede Thing, om det da ikke ogsaa er rigtigst, for at dette Maal ogsaa kan naaes, at man bruger det Middel, som ligger forhaanden, nemlig at lade en og samme Mand lede og styre det Hele; og hvad enten man nu tænker sig det frederiksborgske Stamstutteri som en Planteffole eller et Forsøg, der skal anstilles, da maa det eneste Rigtige og Naturlige dog være, at disse Forsøg blive ledede i den Retning, at det Maal kan naaes, som man har foresat sig. Vi troe i denne Anledning at kunne slutte os til hvad den Commission, som i sin Tid har været nedsat for at undersøge dette Emne, har udtalt, og som jeg skal tillade mig at oplæse, da det kun er nogle faa Ord: „Commissionen maa som sin ufravigelige Pligt udtale, at Dverbestyrelsen af det hele Stutterivæsen i Danmark, Depotet for Landstodhingste og det frederiksborgske Stutteri samt Ledelse af Præmievæsenet bør, for at tilvejebringe den nødvendige Genhed, lægges i een Mand's Haand, ligesom den tidligere var lagt“. Men dersom denne Tanke er rigtig, og jeg troer neppe, at den lader sig modstige, haaber Udvalget ogsaa, at Thinget vil understøtte det i de Ændringsforslag, det har tilladt sig at stille. Det Forslag, der er stillet til § 16, er egentlig kun en Redactionsforandring, der vil blive nødvendig, hvis Thinget gaaer ind paa de Forandringer, vi have tilladt os at foreslaae til §§ 21 og 22.

Formanden: Det er jo vist nok, at Indstillingen til § 16 har faaet sin Tilblivelse paa Grund af Indstillingerne til Forslagets §§ 21 og 22. Det var min Hensigt at ville sætte Ændringsforslaget til § 22 først under Forhandling og derefter det til § 21, men det vil maaskee være rigtigere og hensigtsmæssigere, under Æt tillige at sætte Ændringsforslagene til § 22 og § 21 i Forbindelse med selve Pa-

ragrapherne under Forhandling, idet jeg af den ærede Ordførers Motivering erfarer, at det dog særligt er paa disse to og navnlig paa Forslaget til § 22, de andre Ændringsforslag støtte sig. Som en Folge deraf ere nu under Forhandling Ændringsforslagene til §§ 22, 21 og 16 tilligemed de 3 Paragrafer. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører deraf vil tage Anledning til videre at yttre sig?

Ordføreren: Jeg skal blot i Continuation af hvad jeg allerede tidligere har tilladt mig at fremhæve, bemærke, at af de Paragrafer, som den høitærede Formand nu har sat under Discussion, er § 22 den væsentligste, idet man nemlig i Ændringsforslaget til den har, for at tilvejebringe den fornødne Genhed i Bestyrelsen foreslaaet Paragraffen affattet saaledes, som den har staaet i det oprindelige Lovforslag, idet Udvalget har foreslaaet, at der sættes: „Landsstutteriet og Stamstutteriet staae under Dverbestyrelse af Landstutmesteren.“ Det Ændringsforslag, som er stillet til § 21, er for en stor Deel en Redactionsforandring, saa at det ligefrem vil blive Folgen, at de Herrer, som stemme for Ændringsforslaget til § 22, ogsaa maae stemme for det, der er stillet til § 21.

Thalbieter: Da Forslaget til § 22, som egentlig er Kærnespørgsmaalet i vore Ændringer, nu er under Forhandling, skal jeg tillade mig at yttre mig derom. Foruden at jeg maa erklære mig enig i, hvad den ærede Ordfører har udtalt om Sagen, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, naar flere have udtalt sig mod denne Lov, idet de navnlig have havt imod, at Staten skulde lede det hele Stutterivæsen, have paa den anden Side alle mine Bekjendte, med hvem jeg har talt, som ere practiske Landmænd og navnlig give sig af med de Arter af Landhuusholdning, som omtales i denne Lov, dog været enige om, at det er en meget god Lov, og mene, at, naar disse Bestemmelser komme ud, kunne de virke til almindeligt Gavn. Mod disse Bemærkninger har jeg vel hørt udtale, at Loven ikke er heldig, fordi man maa tage høiere Hensyn i Betragtning, navnlig at Staten ikke bør indblande sig i disse Forhold, da Tingen meget godt kan overlades